

[Laurits Pedersen.]

i hvert fald for mig, at høre ham, når han igen kommer med sine ironiske og spotske bemærkninger overfor de øvrige partier her i salen, forklare, hvad retsforbundet i virkeligheden vil med det program, det har, for jeg forudsætter, det endnu har det samme program som det, hvoraf jeg citerede en del. Når det ikke vil have andre udgifter end de nævnte i vort samfund, ved jeg i virkeligheden ikke, hvorfor det vil arbejde med på disse love, der er af så vidtrækkende karakter, udgiftsmæssigt og økonomisk set.

Inger Gautier Schmit: At der under krigen fandt en masse forbrydelser sted her i landet, måske navnlig i den politiløse tid, var i og for sig ikke så mærkeligt, men hvad der må vække alvorlig bekymring hos alle mennesker, som tænker over tiden og dens foreteelser, er, at den forbryderiske mentalitet i allerhøjeste grad endnu giver sig udslag i befolkningen. Jeg vil derfor gerne ved mine bemærkninger her under finanslovsforslagets behandling henvende den højtærede justitsministers opmærksomhed på disse forhold, fordi forholdene trods alle de bestræbelser, man hidtil har udfoldet, alligevel udvikler sig på meget ugunstig måde. Man kan bogstavelig talt ikke tage en avis i hånden uden at blive gjort opmærksom på, at enten har der fundet en forbrydelse sted overfor enlige kvinder eller en sædelighedsforbrydelse overfor børn. Man synes at tage lidt for let på det efter min mening.

For en del år siden var der stærke bestræbelser i gang for at beskytte børnene overfor sædelighedsforbrydelser, man gik ganske anderledes rationelt til værks, men år er forløbet siden da. Jeg tror, jeg kommer virkeligheden meget nær, når jeg siger, at hele dette forhold med sædelighedsforbrydelser overfor børn ligger meget dårligt i vort land. Politiet meddeler således med hensyn til forholdene her i København, at der omtrent ikke går en dag, hvor der ikke indløber anmeldelser om en sådan forbrydelse, og man må jo tage i betragtning, at en mængde af disse foreteelser slet ikke bliver anmeldt til politiet, simpelthen fordi forældrene nødtigt vil offentligt frem med sådant, fordi de er bange for, at børneværnet skal gribe ind. Bestræbelserne i samfundet bør derfor gå ud på, at der ikke mindst på dette område, sædelighedsforbrydelser overfor småbørn, vises langt mere opmærksomhed end hidtil; man må, om jeg så må sige, være langt mere opfindsom og omhyggelig

for at værne disse de største værdier, et folk har, for børn er alligevel et folks største værdi. Jeg ved godt, at politiet gør sig de hæderligste bestræbelser for at værne børnene mod sædelighedsforbrydelser, men politiet kan ikke være alle vegne. Det har da også bedt bl. a. Danske Kvinders Beredskab om at tage en parkkontrol op for måske på disse steder at virke forebyggende overfor forbrydelser. Men det er befolkningen, der må interessere sig for denne sag, mennesker, som færdes på de steder, hvor børn leger og opholder sig, ikke mindst kælder-gange, baggårde, lofter og sådanne steder, hvor perverse personer trækker børn hen og udfører deres forbryderiske hensigter. Jeg mener, at der her bør påkaldes en hjælp fra befolkningens side, således at den slags forbrydelser i nogen måde kan hindres og ikke udfolder sig så stærkt som i den senere tid. Selvfølgelig har forældrene det største ansvar overfor deres børn med hensyn til at oplyse dem om de eventuelle farer, der truer dem, og jeg ved, at forældre taler med børnene om det, jeg ved også, at skolerne taler med børnene om det. I og for sig er det jo meget sørgeligt, at børn som samtaleemne imellem sig har dette, at de ved, at der er personer, som børnene kalder for lokkere, som med penge eller med slik vil fange dem ind, sådan at de kan få udført deres forbryderiske forsæt mod dem. Det kan jo ikke andet end, havde jeg nær sagt, besmitte børnenes fantasi, at sådanne samtaler indbyrdes finder sted mellem børnene, men det er altså tilfældet, og jeg synes derfor, at samfundet har den største forpligtelse til at værne børnene mod disse perverse personer.

Jeg vil gerne spørge den højtærede justitsminister, hvorledes man forholder sig overfor de forbrydere, som har disse sygelige tilbøjeligheder, om der i stor stil udføres sterilisation af sådanne, eller om man bare gennem en kort fængselstid affinder sig med dem, sådan at de senere kan gå ud og fortsætte.

Det er ikke alene børnene, som er ilde farne i disse efterkrigstider. Jeg må mene, at kvinderne i al almindelighed er i højeste grad ugunstigt stillet. En af de allersidste dage har jeg således modtaget et brev fra en kvinde, som bor på landet, og denne kvinde skriver til mig — jeg beder den højtærede formand om tilladelse til et citat:

„Herude på landet er det sådan, at ingen kvinde tør færdes alene mere om aftenen. Jeg er formand for Røde Kors her i kredsen, og vi har villet arrangere et samariterkursus, men vi tør ikke lade